

Arrest

nr. 205 806 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. PETERFREUND
Belgiëlei 15B
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PETERFREUND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De echtgenote van betrokkene haalt in zijn schrijven dd. 01.08.2017 de volgende buitengewone omstandigheden aan : betrokkene is gehuwd met zijn echtgenote en het echtpaar heeft 2 kinderen van 3,5 en 1 jaar oud. Sinds 2013 woont het gezin in Berchem waar het oudste kind eveneens naar school gaat. Betrokkene is momenteel aan het werk waardoor zijn echtgenote vaak thuis is om voor de kinderen te zorgen. Het oudste kind heeft sinds de geboorte veel last van allergieën en eczeem waardoor hij vaak thuis is en naar de dokter moet voor medische opvolging. Indien zijn echtgenote papieren zou krijgen kan het gezin een stabiel leven opbouwen, en zijn echtgenote zou dan ook inburgeringslessen kunnen volgen, Nederlands leren, werk zoeken. Betrokkene legt een attest voor van de huisarts dd. 03.08.2017 dewelke bevestigt dat het oudste kind sinds 2017 regelmatig op raadpleging komt omwille van medische redenen.

In deze motivering schuilen geen buitengewone omstandigheden die betrokkene verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een D- visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot (M.M. (...) RR xxx) en het echtpaar 2 kinderen heeft (M.M. (...) RR xxx, M.R. (...) RR xxx)) wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Op basis van haar verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich uitgerekend hierop beroept - in combinatie met een medische problematiek bij het oudste kind- om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Op 12.04.2013 huwde betrokkene vanuit illegaal verblijf te Antwerpen, werd zwanger, en diende op 21.02.2014 een 1e aanvraag gezinshereniging buitengewone omstandigheden in op basis van art 10 VW. Deze werd op 28.07.2014 geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen), betrokkene beriep zich op haar zwangerschap als buitengewone omstandigheid maar was op 18.03.2014 reeds bevallen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing, werd op 12.07.2016 opnieuw moeder. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en legde zich klaarblijkelijk niet neer bij de negatieve instructies van de DVZ . Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen door middel van haar huidige 2e nieuwe aanvraag op basis van gezinshereniging.

De aangehaalde medische problematiek (eczeem, allergie) bij het oudste kind vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12 bis VW die betrokkene verhindert om een visum aan te vragen. Het medisch attest maakt geen melding van een specifiek ziektebeeld en verduidelijkt niet waarom de aanwezigheid van de moeder noodzakelijk is en de tijdelijke zorg over beide kinderen niet tijdelijk door de echtgenoot / vader kan worden opgevolgd. Het kind zou last hebben van eczeem / allergie maar zou op basis van de elementen van het dossier niet ernstig ziek zijn en net zoals andere kinderen school lopen. Bovendien wordt niet aangetoond waarom de mentale gezondheid van dit kind, ook zijn leeftijd in acht genomen, gevaar zou lopen wanneer de moeder België tijdelijk zou verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Evenmin blijkt de medische problematiek van het kind niet van die aard dat hij niet zou kunnen meereizen met de moeder indien dit de wens zou zijn van het gezin. De elementen die wijzen op de integratie lijken positief (wenst Nederlands te leren, werkbereidheid...), maar vormen evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet. Deze zaken zullen een positieve invloed hebben om zich te vestigen eenmaal zij op reguliere wijze een aanvraag heeft ingediend, met name via een D- visum. Omtrent de mogelijke integratie van betrokkene stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar kind moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als een buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis van de vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001,nr. 100.223) Deze redenering is van toepassing op het dossier van betrokkene.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een

eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)" Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Franrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Marokko dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. De 2 kinderen zijn zeer jong en nog niet onderworpen aan de schoolplicht. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de gangbare schooluren, of er zelf zorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. . Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Het feit dat de echtgenoot werkt zal positief zijn op het moment dat betrokkene zijn aanvraag op geijkte wijze vanuit legaal verblijf indient en een beoordeling ten gronde aan de orde van de dag is. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen in plaats van via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Ook andere onderdanen van Marokko worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 37 jaar oud waarvan zij ongeveer 33 jaar in Marokko (en een periode in Spanje) verbleven zou hebben. Het is ondenkbaar dat zij in haar land van herkomst geen familie -en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. De redenering dat betrokkene voor een korte tijd niet kan terugkeren naar Marokko gaat niet op. Het feit dat betrokkene vanuit illegaal verblijf een gezin gesticht heeft ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst teneinde haar verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen.

Er werden tenslotte geen medische elementen bij betrokkene weerhouden die eventueel een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.3. Op 8 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer/mevrouw'1), die verklaart te heten'1)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij bij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 08/03/2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanwezigheid van een echtgenoot / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Verzoekster werpt de hierboven vermelde middelen tegen de motivatie van de bestreden beslissing op. Doordat de bestreden beslissing stelt dat het beroep onontvankelijk is nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen.

Dat dit de enige motivering is van de bestreden beslissing nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat de elementen die wijzen op integratie positief zijn.

Terwijl verzoekster in haar aanvraag wel degelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor zij de aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen.

Zodat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de hiervoor vermelde artikelen.

2.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procédure van inschrijving en procédure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoekster.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de beweerde afwezigheid van buitengewone omstandigheden, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

3.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de

juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

4.

Het moge duidelijk zijn dat in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing aanvoert er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Immers bestaat het gezin uit vier personen waaronder de echtgenoot van verzoekster en hun twee jonge kinderen.

5

Verweerster betwist uiteraard de jonge leeftijd van de kinderen niet evenmin als het feit dat het oudste kind ondertussen naar school gaat.

Evenmin wordt betwist dat de echtgenoot van verzoekster werkt zodat hij niet alleen of heel moeilijk alleen zou kunnen instaan voor de zorg in het gezin.

Het is verzoekster die zorg draagt voor de kinderen het dagdagelijkse huishouden.

Daarnaast zorgt verzoekster ook voor de volgende stappen die ondernomen moeten worden m.b.t. de medische situatie waarin het oudste kind verkeert.

Dat verweerster dan ook volledig onterecht oordeelt dat er geen beletsel is voor verzoekster om een D visum aan te vragen in het land van herkomst.

Hierbij verliest verweerster echter uit het oog dat het niet zomaar gaat om een tijdelijke terugkeer nu een procédure gezinshereniging ettelijke maanden tot meer dan een jaar kan duren.

Dit zou dan ook betekenen dat de kinderen zonder hun moeder zouden moeten opgroeien.

Daarnaast zouden met de bestaande middelen de kosten van zowel het gezin in BELGIË moeten gedragen worden alsook de kosten van verzoekster in het buitenland.

Hierdoor zou het gezin in financiële moeilijkheden komen.

Dat hierbij ook rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind conform hetgeen voorzien wordt in artikel 12bis, 7° Vreemdelingenwet (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 45.618, 29 juni 2010).

Dat hetgeen voorafgaat gevolg heeft dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is.

Dat ook het evenredigheidsbeginsel geschonden wordt nu verweerster op zich reeds in de beslissing aangeeft dat in principe ten gronde aan alle voorwaarden voldaan is.

Indien verzoekster terug zou moeten keren naar haar land van herkomst om een aanvraag in te dienen zou dit het gezin onnoemelijk veel schade berokkenen hetgeen niet evenredig is met het eventuele kleine voordeel voor verweerster.

Immers mag niet uit het oog verloren worden dat verweerster in BELGIË niet ten laste van de staat is nu zij geen enkele uitkering ontvangt!"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze bestreden beslissingen genomen zijn. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 12bis, §4, eerste lid en de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet alsook naar artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). In de eerste bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is waarbij verwezen wordt naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en worden ook de redenen hiervoor uiteengezet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij in het Rijk

verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij geen geldig visum heeft. Voorts wordt gemotiveerd *"In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De aanwezigheid van een echtgenoot / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten."*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat aan de formele motiveringsverplichting niet werd voldaan.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht dient onderzocht te worden in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° [...]

6° [...]

7°[...]"

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet:

"De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenote van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde.

2.1.5. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is waarbij verwezen wordt naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en worden ook de redenen hiervoor uiteengezet.

2.1.6. Waar de verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag wel degelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor zij de aanvraag niet in haar herkomstland kan indienen en dat het duidelijk is dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, beperkt zij zich tot het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing, doch weerlegt niet, noch ontkracht zij op deze wijze de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.7. Waar de verzoekende partij er lijkt vanuit te gaan dat de andere voorwaarden van de procedure van inschrijving en de procedure van gezinshereniging zijn voldaan daar de verwerende partij deze niet betwist gelet op het feit dat zij het verblijf in essentie weigert louter en alleen omwille van de afwezigheid van buitengewone omstandigheden en dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is daar de verwerende partij op zich reeds in de beslissing aangeeft dat in principe ten gronde aan alle voorwaarden voldaan is, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de eerste bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij het voldaan zijn aan de andere voorwaarden niet betwist, doch enkel dat zij niet alle voorwaarden heeft nagekeken. Uit de bestreden beslissing blijkt nog dat de verwerende partij hierbij verduidelijkt dat de eerste bestreden beslissing niet belet om bij de indiening van een

nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of een analyse indien zij dit nodig acht.

2.1.8. Met de stelling dat het gezin bestaat uit vier personen waaronder de echtgenoot en hun twee jonge kinderen, dat de verwerende partij de jonge leeftijd van de kinderen niet betwist, noch het feit dat het oudste kind intussen naar school gaat, dat evenmin wordt betwist dat haar echtgenoot werkt zodat hij niet alleen of heel moeilijk zou kunnen instaan voor de zorg in het gezin, dat zij zorg draagt voor de kinderen en het dagdagelijkse huishouden, dat zij zorgt voor de volgende stappen die ondernomen moeten worden met betrekking tot de medische situatie van het oudste kind, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen van haar aanvraag, waarbij zij ook aangeeft welke feiten de verwerende partij niet betwist, doch weerlegt, noch ontkracht zij op deze wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing. Ook met de enkele stelling dat dan ook blijkt dat de verwerende partij volledig onterecht oordeelt dat er geen beletsel is voor haar om een visum aan te vragen in het herkomstland, beperkt zij zich tot het louter niet eens zijn met de eerste bestreden beslissing, doch toont zij geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.1.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat het niet zomaar gaat om een tijdelijke terugkeer nu de procedure gezinshereniging ettelijke maanden tot meer dan een jaar kan duren, toont zij geenszins aan op welke wijze het feit dat een procedure maanden tot meer dan een jaar kan duren, aantoont dat het niet gaat om een tijdelijke terugkeer. Bovendien wijst de Raad erop dat uit artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste negen maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op vijftien maanden gesteld. De verzoekende partij mag dus verwachten dat haar aanvraag, ingediend in Marokko, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent haar aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste negen maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. De verzoekende partij haalt geen bijzondere omstandigheden aan die op een complexiteit van de aanvraag kunnen wijzen noch maakt zij melding van bijzondere omstandigheden in het kader van een onderzoek naar het huwelijk of partnerschap, minstens maakt zij deze niet aannemelijk.

2.1.10. Waar de verzoekende partij stelt dat een tijdelijke terugkeer voor ettelijke maanden tot meer dan een jaar zou betekenen dat de kinderen zouden opgroeien zonder moeder, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde *“Bovendien wordt niet aangetoond waarom de mentale gezondheid van dit kind, ook zijn leeftijd in acht genomen, gevaar zou lopen wanneer de moeder België tijdelijk zou verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Evenmin blijkt de medische problematiek van het kind niet van die aard dat hij niet zou kunnen meereizen met de moeder indien dit de wens zou zijn van het gezin.”* alsook *“Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Marokko dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. De 2 kinderen zijn zeer jong en nog niet onderworpen aan de schoolplicht. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de gangbare schooluren, of er zelf zorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. . Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden.”* Met de enkele stelling dat haar kinderen opgroeien zonder moeder toont de verzoekende partij geenszins aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te stellen dat het de verzoekende partij vrijstaat tijdelijk terug te keren met haar gezinsleden enerzijds of dat, in geval de kinderen in België blijven, het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij contact kan blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen, dat haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang buiten de gangbare schooluren of er zelf zorg voor dragen, dat hiervoor eveneens kan beroep gedaan worden op bestaande instanties en organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan op familie of vrienden, dat de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou functioneren als gezin.

2.1.11. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat met de bestaande middelen de kosten van zowel het gezin in België zouden moeten worden gedragen alsook de kosten van de verzoekende partij in het buitenland, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze omstandigheid niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Door alsnog te wijzen op omstandigheden die zij niet heeft aangehaald in haar schrijven van 1 augustus 2017 toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door de verzoekende partij aangevoerde beginselen en bepalingen heeft besloten dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij lange tijd in Marokko heeft gewoond en dat het ondenkbaar is dat zij in haar land van herkomst geen familie- en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht voormeld motief.

2.1.12. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat conform artikel 12bis, 7° van de Vreemdelingenwet ook rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij de belangen van de kinderen in rekening heeft genomen. Zo motiveert zij “*Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot (M.M. (...) RR xxx) en het echtpaar 2 kinderen heeft (M.M. (...) RR xxx, M.R. (...) RR xxx)) wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. (...) De aangehaalde medische problematiek (eczeem, allergie) bij het oudste kind vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12 bis VW die betrokkene verhindert om een visum aan te vragen. Het medisch attest maakt geen melding van een specifiek ziektebeeld en verduidelijkt niet waarom de aanwezigheid van de moeder noodzakelijk is en de tijdelijke zorg over beide kinderen niet tijdelijk door de echtgenoot / vader kan worden opgevolgd. Het kind zou last hebben van eczeem / allergie maar zou op basis van de elementen van het dossier niet ernstig ziek zijn en net zoals andere kinderen school lopen. Bovendien wordt niet aangetoond waarom de mentale gezondheid van dit kind, ook zijn leeftijd in acht genomen, gevaar zou lopen wanneer de moeder België tijdelijk zou verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Evenmin blijkt de medische problematiek van het kind niet van die aard dat hij niet zou kunnen meereizen met de moeder indien dit de wens zou zijn van het gezin. (...) Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Marokko dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. De 2 kinderen zijn zeer jong en nog niet onderworpen aan de schoolplicht. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de gangbare schooluren, of er zelf zorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. . Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. (...) Het feit dat betrokkene vanuit illegaal verblijf een gezin gesticht heeft ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst teneinde haar verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen.” De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief zijn of getuigen van een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid.*

2.1.13. Waar de verzoekende partij nog meent dat door de bestreden beslissingen er veel schade berokkend wordt aan het gezin en dit niet evenredig is met het eventueel kleine voordeel voor de staat, waarbij zij erop wijst dat zij in België niet ten laste is van de staat en zij geen enkele uitkering ontvangt, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat het algemeen belang van de staat ook bestaat in het voeren van een immigratiecontrole. Het enkele bestaan van een gezinsleven in België heeft, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten een onevenredige inmenging zou uitmaken in dat gezinsleven. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht de motieven van de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen en toont dan ook geenszins een onevenredigheid aan tussen haar

belangen enerzijds, die erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.1.14. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Evenmin wordt een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.1.15. De verzoekende partij maakt ook een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.1.16. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. Na citering van artikel 8 van het EVRM, zet de verzoekende partij haar tweede middel uiteen als volgt:

“Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Het recht op gezinsleven is fundamenteel.

Deze kan slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Zoals hiervoor reeds aangegeven zou een terugkeer naar het land van oorsprong om een aanvraag te doen het recht op gezinsleven zowel van verzoekster als haar echtgenoot en de kinderen ernstig aantasten.

Immers betreft dit een gezin met twee jonge kinderen waarbij enkel de vader werkt.

Het jongste kind gaat nog niet naar school, het oudste kind wel.

Verzoekster kan onmogelijk met de twee kinderen naar het land van oorsprong reizen nu dit zou betekenen dat het oudste kind plots van schoolomgeving kan veranderen hetgeen niet de bedoeling kan zijn.

Evenmin kan het de bedoeling zijn dat verzoekster enkel met het jongste kind naar MAROKKO zou reizen nu de kinderen alsdan gescheiden van elkaar zouden worden.

Gelet op zijn professionele activiteit die strikt noodzakelijk is om het gezin te onderhouden, kan de echtgenoot van verzoeker onmogelijk alleen voor het jongste kind zorgen.

Verzoekster zou aldus verplicht zijn om alleen naar het land van herkomst te reizen om een aanvraag tot gezinshereniging te doen die maanden om niet te zeggen jaren zou kunnen duren waarbij het hele gezin ernstig ontwricht zou worden.

Dat dit ook nadelige gevolgen zou hebben voor de medische toestand van het oudste kind .

Dat de handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou meebrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar partner en de jonge kinderen en dit een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258,

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner en de kinderen. Ook zij zijn gerechtigd op een normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.5. De verzoekende partij voert aan dat zij een gezin heeft met twee jonge kinderen, waarbij enkel de vader werkt, dat het jongste kind niet naar school gaat en het oudste wel.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing niet betwist. In de eerste bestreden beslissing wordt zelfs uitdrukkelijk gemotiveerd *"Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot (M.M. (...) RR xxx) en het echtpaar 2 kinderen heeft (M.M. (...) RR xxx, M.R.*

(...) RR xxx) wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken”.

2.6. In de bestreden beslissing wordt aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, alsook betreffende het belang van de kinderen en het medische probleem van het oudste kind het volgende gemotiveerd:

“Op basis van haar verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich uiterekend hierop beroept - in combinatie met een medische problematiek bij het oudste kind - om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Op 12.04.2013 huwde betrokkene vanuit illegaal verblijf te Antwerpen, werd zwanger, en diende op 21.02.2014 een 1e aanvraag gezinshereniging buitengewone omstandigheden in op basis van art 10 VW. Deze werd op 28.07.2014 geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten (termijn 30 dagen), betrokkene beriep zich op haar zwangerschap als buitengewone omstandigheid maar was op 18.03.2014 reeds bevallen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing, werd op 12.07.2016 opnieuw moeder. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en legde zich klaarblijkelijk niet neer bij de negatieve instructies van de DVZ. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen door middel van haar huidige 2e nieuwe aanvraag op basis van gezinshereniging.

De aangehaalde medische problematiek (eczeem, allergie) bij het oudste kind vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12 bis VW die betrokkene verhindert om een visum aan te vragen. Het medisch attest maakt geen melding van een specifiek ziektebeeld en verduidelijkt niet waarom de aanwezigheid van de moeder noodzakelijk is en de tijdelijke zorg over beide kinderen niet tijdelijk door de echtgenoot / vader kan worden opgevolgd. Het kind zou last hebben van eczeem / allergie maar zou op basis van de elementen van het dossier niet ernstig ziek zijn en net zoals andere kinderen school lopen. Bovendien wordt niet aangetoond waarom de mentale gezondheid van dit kind, ook zijn leeftijd in acht genomen, gevaar zou lopen wanneer de moeder België tijdelijk zou verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Evenmin blijkt de medische problematiek van het kind niet van die aard dat hij niet zou kunnen meereizen met de moeder indien dit de wens zou zijn van het gezin. (...) Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)” Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). (...) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het staat betrokkene vrij om alleen tijdelijk terug te keren naar Marokko dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden. De 2 kinderen zijn zeer jong en nog niet onderworpen aan de

schoulplicht. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen. Haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de gangbare schooluren, of er zelf zorg voor dragen. Hiervoor kan eveneens (indien nodig) beroep worden gedaan op bestaande instanties / organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan binnen de vrienden en familiale kring. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. . Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige gezinssituaties geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Het feit dat de echtgenoot werkt zal positief zijn op het moment dat betrokkene zijn aanvraag op geijkte wijze vanuit legaal verblijf indient en een beoordeling ten gronde aan de orde van de dag is. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen in plaats van via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Ook andere onderdanen van Marokko worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Betrokkene is 37 jaar oud waarvan zij ongeveer 33 jaar in Marokko (en een periode in Spanje) verbleven zou hebben. Het is ondenkbaar dat zij in haar land van herkomst geen familie -en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. De redenering dat betrokkene voor een korte tijd niet kan terugkeren naar Marokko gaat niet op. Het feit dat betrokkene vanuit illegaal verblijf een gezin gesticht heeft ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst teneinde haar verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen.”

2.7. Met het enkele betoog dat een terugkeer naar haar land van oorsprong om aldaar een aanvraag in te dienen het recht op een gezinsleven van zowel haar als haar echtgenoot en de kinderen zou aantasten, waarbij zij erop wijst dat het een gezin betreft met twee jonge kinderen waarbij enkel de vader werkt en het jongste kind nog niet naar school gaat en het oudste wel, beperkt de verzoekende partij zich tot het louter niet eens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing en het herhalen van de elementen die zij naar voren bracht in haar schrijven van 1 augustus 2017, doch weerlegt zij hiermee geenszins de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond wordt door de verzoekende partij en dat het bestaande gezinsleven geen belemmering vormt voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst teneinde haar verblijfsaanvraag via de geijkte procedure in te dienen. De Raad herhaalt dat het gezinsleven niet wordt betwist en wijst erop dat met het schoollopen en de aanwezigheid van jonge kinderen en het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij werkt rekening werd gehouden bij de in de bestreden beslissing gemaakte afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij onmogelijk met haar twee kinderen naar het land van herkomst kan reizen daar dit zou betekenen dat het oudste kind plots van schoolomgeving dient te veranderen hetgeen niet de bedoeling kan zijn, gaat zij voorbij aan de motieven waar erop gewezen wordt dat de jonge kinderen nog niet schoolplichtig zijn en het de verzoekende partij vrijstaat om zich te laten vergezellen door haar familieleden bij een terugkeer naar Marokko enerzijds en dat anderzijds het de verzoekende partij vrijstaat om alleen terug te keren naar Marokko waarbij het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder in welk geval de verzoekende partij contact kan blijven houden met haar gezin via de moderne communicatiekanalen en waarbij haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de schooluren, of er zelf zorg voor dragen, dat hiervoor eveneens beroep kan gedaan worden op bestaande instanties en organisaties, voor zover geen beroep kan gedaan worden op familie en vrienden, dat een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als gezin. Zij toont geenszins aan dat indien het de bedoeling niet is dat haar kind van schoolomgeving verandert, haar kinderen niet kunnen opgevangen worden door hun vader en eventueel anderen in België.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet de bedoeling kan zijn dat zij enkel met het jongste kind naar Marokko zou reizen daar de kinderen alsdan van elkaar zouden gescheiden worden, kan de Raad enkel vaststellen dat deze hypothese niet wordt aangebracht in de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing zou leiden tot het scheiden van de kinderen, nu zij geenszins aantoont dat het onmogelijk of kennelijk onredelijk zou zijn, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dat de kinderen ofwel meereizen met de verzoekende partij waarbij in rekening wordt gebracht dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn, of dat de kinderen in België bij hun vader blijven.

2.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat gezien de professionele activiteit die strikt noodzakelijk is om het gezin te onderhouden, haar echtgenoot onmogelijk alleen voor het jongste kind kan zorgen, weerlegt zij geenszins de motieven waar gewezen wordt op de mogelijkheden voor de vader om voor de opvang van de kinderen beroep te doen op bestaande instanties en organisaties, voor zover geen beroep kan gedaan worden op familie en vrienden en dat een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als gezin.

2.10. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij verplicht zou zijn om alleen naar het land van herkomst te reizen om een aanvraag tot gezinshereniging te doen die maanden om niet te zeggen jaren zou kunnen duren waarbij het hele gezin ernstig ontwricht zou worden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betreffende het feit dat het gezinsleven een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland niet belemmert, niet ontkracht, noch weerlegt. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat het hele gezin zou worden ontwricht, doch weerlegt hiermee het motief dat de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als gezin, niet. Bovendien wijst de Raad erop dat uit artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste negen maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op vijftien maanden gesteld. De verzoekende partij mag dus verwachten dat haar aanvraag, ingediend in Marokko, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent haar aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste negen maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. De verzoekende partij haalt geen bijzondere omstandigheden aan die op een complexiteit van de aanvraag kunnen wijzen noch maakt zij melding van bijzondere omstandigheden in het kader van een onderzoek naar het huwelijk of partnerschap, minstens maakt zij deze niet aannemelijk.

2.11. De verzoekende partij betoogt nog dat de terugkeer door haar naar het land van herkomst nadelige gevolgen zou hebben voor de medische toestand van haar oudste kind. Zij verduidelijkt echter geenszins welke nadelige gevolgen een tijdelijke terugkeer zou hebben voor haar oudste kind. Zij lijkt zich dan ook te beperken tot het herhalen van de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheid, doch weerlegt hiermee geenszins de motieven waar gesteld wordt *“De aangehaalde medische problematiek (eczeem, allergie) bij het oudste kind vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art 12 bis VW die betrokkene verhindert om een visum aan te vragen. Het medisch attest maakt geen melding van een specifiek ziektebeeld en verduidelijkt niet waarom de aanwezigheid van de moeder noodzakelijk is en de tijdelijke zorg over beide kinderen niet tijdelijk door de echtgenoot / vader kan worden opgevolgd. Het kind zou last hebben van eczeem / allergie maar zou op basis van de elementen van het dossier niet ernstig ziek zijn en net zoals andere kinderen school lopen. Bovendien wordt niet aangetoond waarom de mentale gezondheid van dit kind, ook zijn leeftijd in acht genomen, gevaar zou lopen wanneer de moeder België tijdelijk zou verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden op het grondgebied. Evenmin blijkt de medische problematiek van het kind niet van die aard dat hij niet zou kunnen meereizen met de moeder indien dit de wens zou zijn van het gezin.”*

2.12. Door het enkel voorhouden dat de bestreden beslissing een ernstig te herstellen nadeel en een onevenredige schade aan het gezinsleven zou meebrengen gezien deze ertoe leidt dat zij gescheiden zou leven van haar partner en jonge kinderen, weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* niet. Uit het voorgaand betoog blijkt immers enkel dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, doch blijkt uit wat voorafgaat dat zij geenszins aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.13. Met de enkele stelling dat de bestreden beslissingen de bescherming geboden aan haar partner en kinderen schendt, dat ook zij gerechtigd zijn om op een normale wijze hun gezinsleven in België uit te oefenen, toont de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM door het nemen van de bestreden beslissingen aan. Zij zet niet op concrete wijze uiteen op welke wijze, behalve de hiervoor reeds aangegeven doch niet weerhouden argumenten, de bestreden beslissingen de bescherming van het gezinsleven van haar partner en kinderen of het hoger belang van haar kinderen schendt.

2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij afdoende rekening gehouden heeft met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar man en twee jonge kinderen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.15. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing, conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM is.

De Raad wijst erop dat het een situatie van eerste toelating betreft en dat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is voor de staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven daar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De Raad wijst erop dat in het kader van een redelijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in het kader van de belangenafweging rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij het gezinsleven gesticht heeft in illegaal verblijf, dat zij huwde vanuit illegaal verblijf, zwanger werd, een eerste aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet indiende met het aanvoeren van buitengewone omstandigheden omwille van de zwangerschap, dat deze op 28 juli 2014 werd geweigerd omdat de verzoekende partij reeds op 18 maart 2014 bevallen was, dat zij geen gevolg gaf aan deze beslissing en op 12 juli 2016 opnieuw moeder werd, dat zij zich bewust was van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en zich klaarblijkelijk niet neerlegde bij de negatieve instructies van de verwerende partij, dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden die een machtiging tot verblijf vanuit België zouden moeten rechtvaardigen door middel van een tweede aanvraag, dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven, dat een terugkeer geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, dat het de verzoekende partij vrijstaat om alleen tijdelijk terug te keren naar Marokko dan wel zich te laten vergezellen door haar gezinsleden, dat de twee kinderen jong zijn en nog niet onderworpen aan de schoolplicht, dat anderzijds het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij contact kan blijven onderhouden met haar gezin via de moderne

communicatiekanalen, dat haar echtgenoot zou moeten kunnen instaan voor de opvang buiten de gangbare schooluren of er zelf zorg voor dragen, dat hiervoor eveneens kan beroep gedaan worden op bestaande instanties en organisaties, voor zover geen beroep kan worden gedaan op familie of vrienden, dat de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou functioneren als gezin. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij 37 jaar oud is waarvan zij ongeveer 33 jaar in Marokko verbleven zou hebben, dat het ondenkbaar is dat zij in haar herkomstland geen familie- en vriendenkring meer heeft die een tijdelijke terugkeer kan vergemakkelijken. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het kader van de belangenafweging.

De Raad merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen leiden evenmin tot een definitieve verwijdering. De beslissingen hebben enkel tot gevolg dat de verzoekende partij en haar kind tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald wanneer zij in het bezit zijn van een visum met het oog op gezinshereniging in België.

De eerste bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet de verzoekende partij op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De eerste bestreden beslissing verhindert haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar partner (en kinderen) te vervoegen indien zij aantoonbaar aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan. De eerste bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER